

РЕШЕНИЕ

№ 4438

гр. София, 03.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 03.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **10260** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

[фирма], чрез адв. П. оспорва решение № ПИ-220/12.10.2012г. издадено от директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против действия на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] по изп. дело № 3417/2011, обективирани в постановление за налагане на обезпечителни мерки № 3417/2011/000010/23.08.2012г. и събиране на сумата от 421.02 лева.

Жалбоподателят твърди, че изпълнително дело № 3417/2011г. е образувано при изтекла погасителна давност, поради което сумите по наказателно постановление № 18/2008г. не подлежат на принудително събиране. В тази връзка посочва, че първото действие по принудително събиране на процесните вземания спрямо [фирма] е извършено на 18.09.2012г. Позовава се на изтекла погасителна давност.

Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и отмяна действията на публичния изпълнител по изп. дело № 3417/2011г. Претендира се присъждане на деловодни разноски.

В представените по делото писмени бележки на процесуалния представител на жалбоподателя се излагат подробни съображения за изтекла погасителна давност за административно – наказателно преследване по чл. 80, ал.1, т.5 от НК във връзка с чл.11 от ЗАНН и изтекла погасителна давност по чл. 82, ал.1, б. "а" от ЗАНН за изпълнение на наложеното наказание.

Ответникът – директор на ТД на НАП [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна, по

съображения, че за вземанията не е изтекла погасителна давност. В тази връзка счита, че следва да се вземе предвид обстоятелството, че съобщението за доброволно изпълнение е изпратено на адреса за кореспонденция на жалбоподателя. Прави възражение за прекомерност на извършените разноски.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна – длъжник по изпълнително дело № 3417/2011г. Оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 22.10.2012г., поради което жалбата от 30.10.2012г. е подадена в срока по чл. 268, ал.1 от ДОПК.

При разглеждането ѝ по същество на спора, съдът намира следното:

Не е спорно между страните в процеса, че по отношение на Ту Г. Е. е издадено наказателно постановление № 18/05.02.2008г. от началника на митница С., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2167.86 лева и е постановено заплащане на равностойността на стоката - предмет на нарушение, равняваща се на 30 024.33 лева. Не е спорно също така, че наказателното постановление е влязло в сила на 05.01.2009г. и че определените с него публични задължения са предмет на събиране по изпълнително дело № 3417/2011г. Това се потвърждава и от представените по делото писмени доказателства – наказателно постановление № 18/05.02.2008г. издадено от началника на митница Столична и решение № 1651/05.01.2009г. на АССГ, IV-ти касационен състав, постановено по КНАД № 5588/2008г.

Страните не спорят, че дружеството е погасило частично задълженията по НП, като е заплатило доброволно сумата от 10 000 лева. Това обстоятелство се установява и от приложеното платежно нареждане от 03.04.2009г. и извлечение от банкова сметка на длъжника в ТБ „П. банк” от 03.04.2009г.

Видно от писмо изх. № 9307-00578/06.04.2010г. по описа на АМ, вискателят е изпратил на публичния изпълнител изпълнителното основание за предприемане на действия по принудителното събиране на сумите.

На дружеството е изпратено съобщение за доброволно изпълнение Съобщение за доброволно изпълнение изх. № 3417-000002/16.05.2011г. за сумата от 28 077.80 лева, на адреса за кореспонденция посочен от дружеството, върнато с отметка "непознат на адреса".

С Постановление № 3417/2011/000010/23.08.2012г. издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП за обезпечаване на задължения в размер главница 22 192.19 лева и лихва от 8810.28 лева, е наложен запор върху всички банкови сметки на жалбоподателя, депозити, вложени вещи в трезори, съдържание на касети, суми предоставени за доверително управление във всички лицензирани търговски банки в страната. В тази връзка до банките е изпратено запорно съобщение изх. № 3417/2011/000011/23.08.2012г., в което е посочена сметката, по която следва да постъпват сумите, предмет на принудително събиране. С писмо изх. № ЗП 18704 от 26.09.2012г., ТБ [фирма] е уведомила органа по принудително изпълнение, че запорът е наложен върху две банкови сметки на Ту Г. Е. и че на 10.09.2012г. на публичния изпълнител е преведена сума от сметката на длъжника в размер на 421.02 лв. за частично погасяване на задължението.

Така предприетите действия на органа по принудително изпълнение са обжалвани

пред директора на ТД на НАП [населено място] и са потвърдени с обжалваното решение изцяло.

От представеното по делото разпореждане изх. № 3417/2011/000040/18.09.2012г. се установява, че сумата от 421.02 лева е отнесена за погасяване на имуществената санкция по НП.

В хода на съдебното производство ответникът представя четлив препис от съобщение за доброволно изпълнение изх. № 3417-000002 на публичен изпълнител, от който е видно, че е изпратено на 16.05.2011г., както и препис от пощенски плик с отбелязване „непознат на адреса”.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че оспореното решение е издадено от компетентен орган и в предписаната от закона форма.

В хода на административното производство е допуснато нарушение на процесуалните правила, като в общо производство по чл. 266 от ДОПК е разгледана жалбата на дружеството против наложените обезпечителни мерки – запор върху банкови сметки, които подлежат на обжалване по реда на чл. 197 от ДОПК и жалбата на длъжника против действията по събиране на сумата от 421.02 лева, които подлежат на административно обжалване по реда на чл. 266 от ДОПК. Доколкото на съдебен контрол за законосъобразност в случая подлежи актът на горестоящия орган – решение № ПИ-220/12.10.2012г., издадено от директора на ТД на НАП, съдът намира, че правото на защита на жалбоподателя не е засегнато съществено. Поради това така допуснатото процесуално нарушение в процесния случай не може да служи като самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспорения акт.

Спорът по делото е правен и касае материалната законосъобразност на предприетите от публичния изпълнител по изп.дело № 3417/2011г. действия по обезпечаване на публичните вземания и събиране на суми.

Жалбоподателят твърди, че всички действия след образуване на изпълнителното производство са извършени при изтекла абсолютна давност по чл. 80, ал.1, т.5 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН за административнонаказателно преследване, както и изтекла давност по чл. 82, ал.1, б.”а” от ЗАНН за събиране на наложеното административно наказание.

Ответникът в мотивите на обжалвания акт е приел, че влязлото в сила наказателно постановление е годно изпълнително основание съгласно чл. 209. ал. 2, т. 5 от ДОПК , по отношение на което след образуването на изпълнително производство са приложими разпоредбите на ДОПК. На това основание е приложил 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. В случая, според мотивите на решението давността започва да тече от 01.01.2010г. и изтича съответно на 01.01.2015г., като в така очертания срок са предприети действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК /а не както е посочено чл. 372 – такава разпоредба в ДОПК няма/, а именно: налагане на обезпечителни мерки с постановление изх. № 3417/2011/000010/23.08.2012г., които са довели до спиране на давността.

Решението, в частта, в която е прието, че не е изтекла погасителната давност за събиране на наложената с НП № 18/2008г. имуществена санкция в размер на 2167.86 лева е незаконосъобразно, поради противоречието му с чл.171, ал.1 от ДОПК и чл. 82 от ЗАНН. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 162, ал.2, т.7 от ДОПК, вземанията по влезли в сила наказателни постановления са публични. По силата на чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните вземания

се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В конкретния случай в чл. 82, ал.1, б. „а” от ЗАНН е предвидено, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Действително цитираната нормата предвижда погасителна давност единствено по отношение на глобата, но следва да се приеме, че касае и наложените на юридическите лица имуществени санкции на основание чл. 83 от ЗАНН, тъй като имуществената санкция не е определена в чл. 13 от З. като отделен вид административно наказание от една страна и от друга - единствената разлика между имуществената санкция и глобата е от гледна точка на субекта, чиято административнонаказателна отговорност се ангажира. Поради това липсата на изрично посочване на имуществената санкция в нормата на чл. 82, ал.1, б”а” от ЗАНН, която урежда погасителна давност за изпълнение на предвидените в чл.13 от ЗАНН административни наказания, следва да бъде преодоляно съгласно чл. 46, ал. 2 от ЗНА, като се приеме, че установената давност за глобата е приложима и за имуществената санкция. В случая не важи забраната по чл.46, ал.3 ЗНА, тъй като се касае за принудително изпълнение, а не за обосноваване на юридическа отговорност. Да се приеме противното, че по отношение на имуществената санкция е приложима общата 5 годишна погасителна давност, означава да се допусне неравно третиране на юридически лица и еднолични търговски при принудителното събиране на публичните вземания, установени с влезли в сила наказателни постановления, единствено на основание вида на субекта, чиято административнонаказателна отговорност е ангажирана.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че по отношение наложената на Ту Г. Е. имуществена санкция е налице предвиденото от чл. 171, ал.1 от ДОПК изключение от общата 5 – годишна давност за погасяване на публични вземания, тъй като в специалния закон е предвиден по-кратък 2 годишен давностен срок. В случая давностният срок е започнал да тече на 05.01.2009г., когато съгласно чл. 64, б. „в” от ЗАНН е влязло в сила наказателното постановление. Броен от този начален момент 2 годишният срок е изтекъл на 05.01.2011г. В този срок не са предприети каквито и да било действия по прекъсване на давността. В тази връзка следва да се има предвид, че давността съгласно чл. 82, ал. 2 от ЗАНН се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. В случая първото действие, предприето спрямо жалбоподателя за събиране на имуществената санкция е образуването на изпълнително дело № 3417/2011г., което съгласно чл. 221, ал.1 от ДОПК е извършено с изпращането на съобщение за доброволно изпълнение на 16.05.2011г., след изтичане на две годишния срок. Изложеното от ответника в обжалваното решение, че действия по принудително събиране на вземането са предприети на 16.04.2010г., когато наказателното постановление е постъпило в ТД на НАП [населено място] не намират опора в доказателствата по делото. По делото е налице писмо с изх. № 9307-0058/06.04.2010г. по описа на АМ – Т. Столична, върху което в долния ляв ъгъл е отбелязан част от номер /318/ и дата 16.04.2010г., но в отбелязването не са налице каквито и да било данни, че това е дата на постъпване в ТД на НАП С.. Видно от доказателствата по преписката изпълнителното производство не е образувано на тази дата, а през следващата година, когато е изпратено съобщението за доброволно изпълнение. В

тази връзка и номерът на изпълнителното дело 3417 е по описа за 2011 година, а не за 2010г. Наред с това следва да се има предвид, че съгласно чл. 82, ал.2 от ЗАНН прекъсване на давността е налице, само при предприемане на действия по принудително изпълнение на наказанието спрямо наказания. Изпращането на наказателното постановление от вискателя на органа по изпълнението не е действие насочено към санкционираното лице.

По изложените съображения съдът намира, че имуществената санкция в размер на 2167.86 лева, наложена Ту Г. Е. с НП № 18/2008г. не подлежи на принудително събиране в производството по изп. дело № 3417/2011г. Публичното вземане в тези случаи подлежи на отписване по реда на чл. 171 от ДОПК, а изпълнителното производство, подлежи на прекратяване.

Неправилната преценка на ответника относно приложимия давностен срок по отношение на имуществената санкция има за последица незаконосъобразност на обжалваното решение в частта, в която са потвърдени действията по налагане на обезпечителни мерки за принудителното събиране на този вид публично вземане. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал.1 от ДОПК, на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания. Налагането на обезпечителна мярка цели съхраняване имуществото на длъжник по публичното вземане, за да бъде гарантирано изпълнението на задължението. Липсата на подлежащо на принудително събиране публично задължение обуславя незаконосъобразност и на наложените обезпечителни мерки по отношение вземането за имуществена санкция.

Освен това при преценката за законосъобразност на наложените обезпечителни мерки с постановление изх. № 3417/2011/000010/23.08.2012г., ответникът не е съобразил допуснатото от публичния изпълнител нарушение на чл. 196, ал.1, т. 5 от ДОПК. Нормата предвижда изискванията за форма и съдържание на постановлението и по-конкретно изискването да се посочи размера на публичните задължения и лихвите. В тази връзка, контролът за законосъобразност по административен ред, включва и преценка от страна на директора на ТД на НАП [населено място] за размера на обезпечените публични вземания, в това число и дължимостта и размера на посочените лихви. В процесния случай видно от съдържанието на постановление, запорът върху всички банкови сметки на длъжника е наложен за обезпечаване на начислени лихви в общ размер от 8 810.28 лева върху сумата на наложената имуществена санкция и непогасената част от присъдената равностойност на стоките, предмет на административното нарушение. В оспореното решение липсват мотиви относно законосъобразността на така начислените лихви, което съставлява самостоятелно основание за незаконосъобразност в тази част. Следва да се допълни, че по аргумент от чл. 175, ал. 3 от ДОПК и по съображения, аналогични на изложените по – горе, лихва върху имуществена санкция не следва да се начислява. Така лихва не се дължи и върху присъдената в полза на държавата равностойност на отнетите стоки, предмет на нарушението. Отнемането на вещите, предмет на нарушението съгласно чл. 20 от ЗАНН също има санкционен характер и не е лихвоносно.

Изложеното обосновава краен извод за отмяна на решение № ПИ-220/12.10.2012г. издадено от директора на ТД на НАП, в частта, в която е оставена без уважение жалбата на [фирма] против действия на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] по изп. дело № 3417/2011, обективирани в постановление за налагане на обезпечителни мерки № 3417/2011/000010/23.08.2012г.

В останалата част, по отношение обжалваните действия по събиране на сумата от 421.02 лева решението е законосъобразно. Възражението за изтекла погасителна давност по отношение на сумата от 20 024.33 лева по наказателното постановление. Предвиденият от специалния закон - чл. 82 от ЗАНН по-кратък давностен срок се отнася до изпълнение на административни наказания, не и до задължението за заплащане равностойността на отнетите в полза на държавата вещи, предмет на митническо нарушение, установено с наказателното постановление. Това задължение по смисъла на чл. 167, ал. 2, т.7 от ДОПК също е публично и за него е приложима общата 5-годишна погасителна давност по чл. 171, ал.1 от ДОПК, която започва да тече от 01.01. на следващата година. В конкретния случай давностният срок за погасяване на това задължение е започнал да тече от 01.01.2010г. и към момента на събиране на сумата от 421.02 лева – 10.09.2012г., това задължение не е погасено по давност. Поради това така събраната сума не е недължима. Давността по чл. 80, ал.1, т.5 от НК във връзка с чл.11 от ЗАНН, която погасява административнонаказателното преследване е приложима в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност в производство по ЗАНН, не и по отношение на изпълнението на наложените наказания и другите публични задължения, определени с влязло в сила наказателно постановление.

С оглед на изложеното не са налице основания за отписване на сумата от 20024.33 лева на основание чл. 171 от ДОПК и такива за прекратяване на изпълнителното производство в тази част, както твърди жалбоподателят. Предвид наличието на висящо изпълнително производство по отношение на изискуемо публично вземане, действията по събиране на сумата от 421.02 лева се явяват законосъобразни и следва да бъдат отнесени към погасяване на това вземане.

Предвид всичко изложено, решение № ПИ-220/12.10.2012г. издадено от директора на ТД на НАП, в частта, в която е оставена без уважение жалбата на [фирма] против действия на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] по изп. дело № 3417/2011, обективирани в постановление за налагане на обезпечителни мерки № 3417/2011/000010/23.08.2012г. следва да бъде отменено. В частта, в която са потвърдени действията на публичния изпълнител по събиране на сумата от 421.02 лева жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора, искането на жалбоподателя за прекратяване на изпълнителното производство е частично основателно - по отношение принудителното събиране на наложената имуществена санкция като погасена по давност. Същото е от компетентността на публичния изпълнител, поради което делото като преписка в тази част следва да се изпрати на публичния изпълнител за отписване на вземането в размер на 2167.86 лева, като погасено по давност и прекратяване на изпълнителното дело по отношение на това вземане. В тази връзка публичният изпълнител следва да съобрази разпределението на сумата от 421.02 лева, събрана в хода на изпълнителното производство като такава, която частично погасява подлежащото на принудително събиране вземане от 20 024.33 лева, а

не на наложената имуществена санкция, която е погасена по давност преди образуване на изпълнителното дело.

При този изход на спора, искането за присъждане на деловодни разноски на жалбоподателя е основателно, съобразно уважената част от оспорването. Жалбата е основателна по отношение действията по налагане на обезпечителни мерки за задължения в размер от 31 002.47 лева и неоснователна по отношение на действията по събиране на сумата от 421.02 лева. Жалбоподателят е направил разноски в общ размер от 1116 лева за държавна такса и адвокатско възнаграждение, поради което ответникът следва да бъде осъден да заплати 1101.04 лева. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като платената от жалбоподателя сума от 1 066 лева, не надвишава тройния размер на минималното адвокатско възнаграждение по чл. 161, ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.2, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения при общ обжалваем интерес от 31 423.49 лева.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал.2 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място] решение № ПИ-220/12.10.2012г. издадено от директора на ТД на НАП, в частта, в която е оставена без уважение жалбата дружеството против действия на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] по изп. дело № 3417/2011, обективирани в постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 3417/2011/000010/23.08.2012г.

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], [населено място] против решение № ПИ-220/12.10.2012г. издадено от директора на ТД на НАП, в останалата част.

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], по изп. дело № 3417/2011г. за произнасяне по искането на [фирма] за прекратяване на изпълнителното производство по отношение на наложената с НП № 18/2008г. на началника на митница С. имуществена санкция в размер на 2167.86 лева, като погасена по давност, на основание чл. 82, ал.1, б. „а” от ЗАНН по компетентност.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите - ТД на НАП [населено място] да заплати на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК] сумата от 1101.04 лева /хиляда сто и един лева и четири стотинки/ разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: